

Pentru că eu sunt meni și cărți

Pentru că tu ești

Copyright@ O.G. Arion

Copyright@ UNCONVENTIONAL PUBLISHING 2019

pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

UNCONVENTIONAL PUBLISHING

Str. Înclinată, Nr. 37, Lot 2, Constr. 2, Sector 5, București

email: contact@edituraup.ro

www.edituraup.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARION, O.G.

Pentru că eu sunt, Pentru că tu ești / O.G. Arion. - București : Editura

Up, 2019

ISBN 978-606-94795-3-7

821.135.1

Bun de tipar: Aprilie 2019

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

O. G. Arion

Pentru că eu sunt
Pentru că tu ești

București, 2017

Capitolul 1

Rochia albă din organza delicată cădea în falduri de-a lungul coapselor. Avea corsajul plin de mărgele și strass-uri, iar partea de jos a fustei era tivită cu dantelă. Imaginea pe care oglinda ovală mi-o trimitea înapoi îmi era străină: o femeie măruntă, cu părul roșu-cognac, îmbrăcată într-o rochie vaproasă.

Păream mai bătrână, mai...altfel. Cu siguranță aceea nu era Victoria cea adevărată. Victoria din oglindă era serioasă, de parcă urma să-și ia adio de la propriul zâmbet pentru tot restul vieții. Ca să nu mai pun la socoteală voalul cocoțat în vârful capului și fixat cu ajutorul unei cleme sofisticate ce îmi dădea un aer fals, de păpușă aşezată în vitrina prăfuită și demodată a unui magazin.

Eu, cea de zi cu zi, port blugi, tricouri cu imprimeuri amuzante, cardigane în forme și culori inedite și bijuterii mari, cu pietre, lanțuri și funde. Rând mult, mănânc ciocolată noaptea, pe furiș, pentru că am impresia că, dacă nu mă vede nimeni, nu mă îngraș. În unele zile ies din casă cu părul vâlvoi pentru că uit pur și simplu să mă pieptăn sau dansez în bucătărie în timp ce prepar cafeaua.

Am simțit deodată că nu pot respira, că mă înăbuș sub apăsarea corsetului prea strâmt. Ușoara amețeală trecu în câteva secunde și am tras aer în piept, rezistând eroic impulsului de a mă aşeza pe unul dintre scaunele cu spătare aurite aflate în fața mea.

— Te simți bine?

Sora mea Diondra mă privea îngrijorată. La fel făcu și angajata salonului și, sinceră să fiu, în ciuda amețeliei și a stării de disconfort fizic, mi-a venit să râd. Tipă avea o figură ascuțită pe care-și lipise, pe toată durata vizitei noastre, un zâmbet fals, profesional, în totală discordanță cu sprâncenele perfect arcuite și cu vizibilele riduri de expresie din colțurile gurii. Puteam să jur că, atunci când nu erau clienți în salon, tipă la angajați și se încrunta cu o viteză amețitoare.

Acum, însă, părea derutată. Se întreba probabil dacă voi cădea lată peste maldărul de dantele și tul și cred că-și calcula la secundă viteza necesară pentru a smulge rochia de pe mine.

— Sunt bine, am zâmbit eu, mai mult pentru sora mea, care mă privea cu un aer circumspect. Pe bune, am întărit afirmația, scoțând la înaintare arma secretă și anume gropițele din obraji.

— Hmm, făcu Dodo, arcuindu-și sprâncenele și păstrând pe chip aceea expresie de neîncredere. Dacă spui tu.

M-am răsucit către angajata salonului de rochii de mireasă – al patrulea pe care îl vizitam în ultima lună, aproape – și am rugat-o politicos să mă ajute să ies din rochia incomodă. S-a executat, având pe chip o grimă de nemulțumire, pe care însă a încercat să o mascheze

Pentru că eu sunt. Pentru că tu ești

cu un zâmbet, apoi s-a îndreptat către ușa ce dădea spre depozit. Da, cred că mă înjura spumos în gând.

Am rămas doar în lenjeria intimă, balansându-mă pe tocurile de doisprezece centimetri ale pantofilor din satin alb. Îi luasem special pentru sesiunea de probe, pentru că Dodo decretase solemn că totul trebuia să se potrivească perfect. Mă întrebam îngrozită dacă voi fi nevoită să port o pereche asemănătoare în ziua nunții. Nu mă simțeam în stare să stau atâtea ore în picioare, cocoțată pe tocurile înalte.

Ziua nunții. Am oftat încetisor, trecându-mi degetele peste husa protectoare din plastic transparent a unei rochii atârnate în cimerul de lângă oglindă. Totul părea ireal. Ideea în sine era incredibilă: un om și un vampir, uniți pe viață.

Mă rog, chestia asta era relativă, având în vedere că Arrio, viitorul meu soț, avea să îmi supraviețuiască fără probleme. Ba mai mult, avea să rămână neschimbat și după ce eu voi fi oale și ulcele. Asta în cazul în care leacul pe care urma să îl ia dădea greș. Of, este o poveste lungă. Și, da, exista un leac ce putea să vindece un vampir, transformându-l în om. Complicat, nu?

Dacă stau să mă gândesc bine, întreaga mea existență s-a complicat în ultimii doi ani. Totul a început când un necunoscut mi-a murit în brațe. La propriu. Înainte de a-și trage ultima suflare, mi-a dat o monedă veche din argint.

Iar de atunci totul a luat-o razna. L-am cunoscut pe Arrio. Apoi pe Ian. Am murit și am înviat. Am dobândit puteri supranaturale. Am pierdut mult, oameni dragi, locuri în care investisem timp și pasiune, dar am și

căștigat. Dacă ar exista o balanță magică în care mi-aș putea măsura sentimentele pe care le-am avut în acești ani, cred că cele două talere reprezentând fericirea și disperarea ar sta într-un echilibru relativ. Dar puteți să nu mă credeți pe cuvânt, având în vedere că mă aflu într-o stare de intensă emoție, probabil voaluri, jupoane și alte chestii vaporoase.

— Cred că cel mai mult mi-a plăcut a doua, spuse sora mea, căutând printre rochiile aşezate pe suportul mobil. Asta!

Scoase o rochie simplă, din dantelă albă. Era chiar drăguță, dar nu mă dăduse pe spate. Auzisem de la prietenele mele deja căsătorite că în momentul în care găsești rochia perfectă ai anumite trăiri, fluturași în stomac, lacrimi în ochi, frisoane, chestii d-astea. Eu încă nu simțisem nimic asemănător.

M-am prăbușit pe una dintre cele trei canapele elegante aşezate în cerc în jurul podiumului rotund. Îmi cam pierise cheful.

— Nu vrei să o lăsăm pe mâine?

Mi se păruse mie sau Dodo se panicase puțin la auzul întrebării mele? Am devenit brusc atentă.

— Păi, de ce să mai facem încă un drum? Tot suntem aici, argumentă ea, ferindu-și privirea și netezind suspect de atență faldurile de dantelă.

— Hai, spune, am îndemnat-o eu zâmbind, care-i surpriza?

O cunoșteam atât de bine. Știam când minte, când e fericită sau când este tristă, doar uitându-mă la ea.

— Oh, V, începu ea repede, este o surpriză. O cină diseară. Cu multă lume. Ian se pregătește de câteva zile, dar nu a vrut să-ți spună.

Pentru că eu sunt. Pentru că tu ești

Spusește toate astea pe nerăsuflare de parcă ar fi încercat să contracareze orice împotrivire din partea mea. Mi-am dat ochii peste cap și m-am ridicat de pe canapea. Consultanta tocmai intrase în cameră cu brațele pline de dantele și mătăsuri.

— Vorbim mai târziu despre asta, am mărăit, prefăcându-mă supărată, dar în secunda următoare am izbucnit în râs la vederea zâmbetului poznaș ce înflorise pe buzele surorii mele.

La un moment dat, ochii mi-au căzut pe mormantul de rochii proaspăt aduse.

— Aia, am făcut eu, indicând cu degetul. Pentru o clipă m-am gândit ce față ar fi făcut mama dacă m-ar fi văzut gesticulând astfel. Probabil că m-ar fi amenințat cu trimiterea la internat.

Și-atunci am simțit afurisiții de fluturi în stomac: era perfectă. Croită din satin ivoire și cu o ușoară tentă de auriu, rochia lungă și simplă mi se potrivea perfect. În timp ce consultanta salonului încheia micii nasturi din spate, m-am privit în oglindă. Da, era acea rochie. Partea de sus era din dantelă crem și avea mâncăci trei sferturi, iar fusta, dreaptă până la genunchi, se desfăcea în volute elegante.

Există și un voal. Crem, bineînțeles. Foarte simplu și destul de lung încât să cadă în spate ca o trenă diafană.

Dodo veni în spatele meu, ținându-și palmele la gură. Plâng ea.

— Este perfectă, Victoria, murmură, iar eu m-am întors și am cuprins-o cu brațele. Aveam un moment că între fete și recunosc că mă simțeam la rândul meu emoționată.

Câtă vreme Dodo s-a ocupat de plata avansului și a completat tot felul de formulare, eu m-am îmbrăcat cu hainele mele, redevenind Victoria.

Găsisem rochia. Nu era deloc aşa cum îmi imaginasem eu, copil fiind. Toate fetițele visează ca, în ziua nunții, să arate ca prințesele din povești, iar eu nu făcusem excepție. De ce nu alesesem o rochie albă? Habar n-aveam. Tot ce știam era că în acel moment îmi venea să o iau la fugă oriunde vedeam cu ochii.

Mi-am scos telefonul din geantă și am verificat mesajele. Era încă lumină, aşa că Arrio probabil dormea în apartamentul nostru cu ferestre acoperite cu draperii groase. Somn vampiresc. Mă obișnuisem într-o anumită măsură cu acest stil de viață. Părinții mei fuseseră în schimb scandalizați atunci când le spusesem că doresc că nunta să aibă loc seara. Mama mai-mai că plânsese la telefon.

Până la urmă Dodo a fost cea care a convins-o că ceremoniile la lumina lumânărilor reprezintă ultima tendință în materie de nunți și că foarte curând toate miresele vor vrea să facă asta. Va dați seama că mama nu a pierdut de atunci niciun prilej de a se lăuda în fața prietenilor și a ruedelor cu faptul că fiica ei mai mare este la fel de trendy ca vedetele hollywoodiene.

După vreo douăzeci de minute de negocieri suplimentare, am reușit să părăsim salonul și ne-am avântat în zăpadă. Ningea fără întrerupere de aproape trei zile, iar trotuarele arătau ca niște adevarate fortificații albe. Fusese un miracol că descoperisem un loc de parcare pe o străduță apropiată, astfel că nu aveam prea mult de mers pe jos.

Pentru că eu sunt. Pentru că tu ești

Am lăsat-o pe sora mea în fața casei bunicului Leonard, dar am refuzat ceașca de ceai oferită de aceasta. Abia așteptam să ajung acasă și să mă cuibăresc pe canapea, cu Liberace – motanul meu – lângă mine și cu Gunther sforăind încetisoară la picioarele mele, în stilul inconfundabil.

Ajunsă în apartament am verificat termostatul centralei, reglând temperatura la douăzeci și trei de grade, apoi am intrat în dormitor și m-am schimbat. Mi-am adus aminte că pijamaua pufoasă din polar era încă în coșul cu rufe, pentru că îmi fusese prea lejeră să o spăl, aşa că m-am mulțumit cu o pereche de pantaloni de trening și cu un tricou cu mâne că lungă de-al lui Arrio. Îmi plăcea la nebunie să îi port hainele.

Iubitul meu dormea dus – sau cum naibii s-o fi chemând chestia asta vampirească – întins pe pat, cu brațele pe lângă trupul rigid. Am simțit un fior pe șira spinării. De când mă întorsesem în prezent, după o călătorie teribilă într-un trecut îndepărtat în care se întâmplaseră tot felul de lucruri îngrozitoare, îmi venea să plâng ori de câte ori îl vedeam astfel.

Am ofstat adânc și, după ce mi-am pus niște sosete flaușate, m-am îndreptat către ascunzătoarea mea secretă din living, nu înainte de a închide cu grijă ușa dormitorului în urma mea. Descoperisem că într-un colț al camerei o placă de parchet se desprindea cu ușurință, iar dedesubt se află un fel de nișă. Nu știam dacă fusese făcută special de proprietarii anteriori sau era pur și simplu o întâmplare, dar nu prea îmi păsa. Am scos căiletul aflat deasupra și am pus la loc bucata de parchet.

Primisem de la Lily – fosta mea parteneră de afaceri – în urmă cu câteva luni un set de cinci caiete, frumos ambalate într-o cutie asemănătoare unui cufăr elegant. Aveau coperți cartonate, legate în catifea albastră, iar în colțul din dreapta fuseseră inscripționate, cu litere argintii, inițialele mele. Un dar frumos și costisitor pe care l-am acceptat cu plăcere.

Nu mă gândisem până atunci să țin un jurnal, dar având în vedere toate lucrurile care se întâmplaseră în ultima jumătate de an, ideea nu mi se mai păruse atât de copilărească. Astfel că începusem să scriu în caietele albaste. Cred că simpla idee de a scrie pe furiș mă încânta peste măsură și trebuie să recunosc că nu ar fi fost la fel de incitant sau de interesant dacă aş fi ținut un jurnal electronic. Nu erau însemnări la zi, ci mai degrabă amintiri din călătoria în timp, detalii pe care nu voiam cu niciun preț să le uit și tot felul de chestiuni cotidiene ce mi se păruseră importante la un moment dat.

Ajunsesem într-un fel dependentă de jurnal. Multe dintre lucrurile pe care le scrisem în paginile sale nu le destăinuisem nimănuia altciva, nici măcar lui Arrio sau lui Ian. Și cum aş fi putut, când ele reprezentau cel mai îngrozitor secret din viața mea?

M-am suit pe canapea și am tras pătura colorată de pe spătar. Gunther deja își luase poziția sa obișnuită pe covor, dar Liberace nu apăruse. Bănuiam să dormea pe undeva. Pisica mea găsea cele mai ciudate locuri și era de-a dreptul furios atunci când îl trezeam sau încercam să îl mut.

„Am găsit rochia de mireasă. Este ...altceva, foarte simplă și elegantă. Nu, nu este albă, are o nuanță mai degrabă aurie. Dodo m-a certat tot drumul până când

Pentru că eu sunt. Pentru că tu ești

am ajuns la bunicul Leo că am stricat jumătate din „conceptul cromatic” aşa cum îl numește ea și trebuie să refacă întreaga comandă pentru flori, fețe de masă, pervețele și tot felul de alte lucruri. M-a înnebunit cu întrebări de genul: crezi că un soft peach s-ar potrivi mai bine, poate cu o tentă de lila sau să mergem pe livoare și fildeș? Iar eu habar nu am care este diferența. Cred că dintre noi două ea este cea care se transformă într-o veritabilă bridezilla. Nu ar trebui să fie invers? Mă întreb și eu.

Dodo și-a dat fără să vrea drumul la gură și mi-a spus că discără Ian pregătește o cină specială. Aștept cu interes invitația. Sunt curioasă ce motiv va inventa că să mă facă să vin la Trei Stejari. Cică este surpriză...”

Mi-am ridicat ochii spre fereastra dincolo de care ne vedea ninsoarea deasă în lumina tot mai slabă. În maxim o oră Arrio se va trezi. Am zâmbit. Abia așteptam să îi povestesc despre vizita la salonul de rochii de mireasă și despre ideile tot mai fanteziste ale surorii mele.

Când el ne pusese la dispoziție un card cu o sumă mai mult decât generoasă, nu crezusem că Dodo se va avânta cu atâta entuziasm în planificarea fiecărui detaliu în parte. Îmi dorisem o nuntă mică, cu doar cățiva invitați și de preferat fără aripa Charleston a familiei.

Mă trezisem că vom avea parte de un eveniment la care vor participa în jur de două sute de persoane, un evaret de coarde și verișorii demult uitați ai bunicului Leonard. Iar Ian, pe care contasem să o tempereze puțin pe sora mea, având în vedere că nunta urma să aibă loc la reședința sa din Wind's Cross, o încuraja,

ba mai mult, îi dădea tot felul de idei. Bănuiam că și el era entuziasmat, chiar dacă nu o arăta.

M-am ridicat, am ascuns jurnalul sub parchet și m-am îndreptat către bucătărie. În momentul în care am încercat să iau o cană din dulap, am simțit din nou amețeala aia ciudată. Revenea din ce în ce mai des și în momente dintre cele mai nepotrivite. Hmm, nu intru în detalii, dar înțelegeți voi.

Înjurând printre dinți, m-am sprijinit de blatul de marmură, așteptând ca starea aia nesuferită să treacă. Dura din ce în ce mai mult. Oare era timpul să îmi fac o programare la doctor?

Tocmai când încercam să îmi amintesc numele doctorului amabil care mă supraveghease după ce ieșisem din comă în urmă cu două luni, am auzit o bătaie ușoară în ușa de la intrare. Pesemne că Ian se hotărâse să livreze personal invitația.

Am deschis ușa apartamentului, pregătită să aud vocea gravă a vikingului și să îmi primesc îmbrățișarea obișnuită, dar am rămas țintuită în prag, cu gura căscată și cu ochii măriți din cauza surprizei. O Serena îmbujorată, cu fulgi strălucind în părul blond și trăgând după ea un troler măricel, îmi zâmbea larg.

— Acum povestește-mi despre tine.

Vocea Serenei era exact aşa cum mi-o aminteam. I-am zâmbit. Îmi fusese dor de ea. Chiar dacă vorbisem la telefon în ultimul an, nu fusese același lucru cu a o avea în față. Părea obosită, dar bănuiam că era doar din cauza călătoriei.

Pentru că eu sunt. Pentru că tu ești

— Hmm, s-au întâmplat multe de când ne-am despărțit în Franța, am spus eu în timp ce puneam lapte în cafeaua musafirei mele.

Nici nu intrase bine în casă, că îmi și ceruse ceva de mâncare și o cană cu cafea. Am privit-o cu atenție în timp ce savurase, cu o expresie de mulțumire întipărită pe chip, sandvișul cu șuncă și castraveți murați.

Înă povestise printre înghițituri că relația sa cu Elinar – un seminemuritor cu puteri vindecătoare pe care îl cunoscuse în timpul aventurilor noastre în Irlanda – nu mergea prea bine. La început fusese minunat, dar treptat lucrurile degeneraseră, cei doi ajungând să se certe frecvent.

— ...așă că mi-am luat o mică vacanță, spusesea ea senină, mușcând cu o poftă nebună din felia de pâine. Cred că ne-am fi omorât reciproc dacă mai rămâneam.

— Și te-ai gândit să mă vizitez, am zis eu, devenind brusc bănuitoare. Așa, dintr-o dată.

Serena râse și își șterse mâinile cu șervețelul aflat lângă farfurie.

— Păi, da. Am tot auzit zvonuri despre Stăpâna Argintului și voiam să văd dacă sunt adevărate.

— Adică?

— Adică, făcu ea arborând o mină serioasă, se spune că ceva rău s-a întâmplat și că nu te simți tocmai bine. Pe de altă parte, clopoțele de nuntă au răsunat până la Lyon. Nu puteam să ratez asta!

Abia atunci mi-a picat fisa. Ian sau Arrio o chemaseră pe Serena pentru nunta care urmă să aibă loc peste doar câteva zile. Asta da surpriză. Nu că eu nu măș fi gândit să o invit, dar nu reușisem să iau legătură cu ea în ultimele două săptămâni.